

STEVIE VAN ZANDT

SOULFIRE!

Minun tarinani

Minerva

STEVIE VAN ZANDT

SOULFIRE! Minun tarinani

Englannin kielestä kääntäneet

Juuso Arvassalo

Jere Saarainen

minerva
MINERVA KUSTANNUS OY
HELSINKI

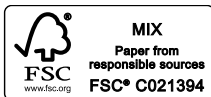
Alkuperäisteos: *Unrequited Infatuations – Odyssey of a Rock and Roll
Consigliere (A Cautionary Tale)* by Stevie Van Zandt
Copyright © 2021 by Renegade Book, LLC
Published by Hachette Books, an imprint of Perseus Books, LLC

Suomenkielinen laitos:
© Minerva Kustannus Oy, 2021.
www.minervakustannus.fi

Suomennos:
Juuso Arvassalo luvut 1–17
Jere Saarainen luvut 18–33

Ulkoasu: Taittopalvelu Yliveto Oy

ISBN 978-952-375-228-3

Painettu EU:ssa, ScandBook, 2021.

Maureenille

Sisällys

Alkusoitto.....	7
Esipuhe.....	9
Ilmestys (1950–1960-luvut).....	17
Source (1965–1967)	38
Upstage (1968–1970)	57
Southside Johnny and the Kid (1971)	72
Bisnes (1972).....	81
Vegas! (1973).....	89
Asbury Park – toinen otto (1974–1975).....	100
Pomojen pomo (1974–1975)	110
I Don't Want to Go Home (1975).....	122
L.A. A-Go-Go (1975–1976)	134
Tällä kertaa tosissaan (1977).....	144
Retale kohtaa Kummisedän (1978)	153
Kaste (1979–1980)	170
Checkpoint Charlie (1980).....	182
Hemingwayn hengessä (1980–1982).....	187
Voice of America (1982–1983)	206
Diplomatiaa (1983–1984)	216

Hengästynyt projektorinkäyttäjää (1984)	235
Revolution (1985)	249
Ain't Gonna Play Sun City! (1986)	261
Freedom – No Compromise (1987–1989)	270
Hero with a Thousand Faces (1990)	280
Seitsemän vuotta autiomaassa (1991–1997)	300
Ilta oopperassa (1998)	322
Cross Road Blues (1999–2001)	339
Gangsteripäiviä ja garagerockiltoja (2002–2004)	345
Wicked Cool ja Super Bowl (2005–2009)	372
Lilyhammer (2010–2013)	392
Once Upon a Dream (2013–2014)	409
Kultaiset nymfit (2014–2015)	432
Ronald McDonalдин hovilähettiläänä (2016–2017)	454
Soulfire (2017–2018)	473
Summer of Sorcery (2019–2020)	485
Epilogi	502
Kunniamaininnat ja kiitokset	507
Kiitokset	508
Kommentteja Steven Van Zandtin elämäkerrasta	510
Henkilö-, bändi- ja julkaisuhakemisto	514

Alkusoitto

Etäisesti musiikkia muistuttava melu vuoroin nopeutuu, vuoroin hidastuu kuin vääntynyt vinyylilevy soittimessa, pysähtyy hetkeksi ja antautuu sitten taas tuulen vietäväksi. Särkyvän lasipullon helinä ja väsyneet autontorvet kaikuivat salaperäisen pimeyden läpi siellä, missä kaupungin raja päättyy ja eksoottinen, myrkyllinen joutomaa alkaa. Humalaisen rellestyksen äänet käyvät läpi jokailtaisen muodonmuutoksensa, ja puiden lehdet kahisevat kevyesti erään terassin yllä Greenwich Villagessa, jossa sankarimme pohtii kohtaloaan kylmänä joulukuun iltana.

Talvi on ankara, eikä ymmärrykselle anneta arvoa.

Kukaan ei kaipaa sitä.

Helvetti, eihän sitä huolita edes ilmaiseksi!

Kuulenko jäätävän tuulen puhaltavan kuolemanharmaiden katujen läpi? Vai onko se kaikki vain pilkantekoa?

Aikoinaankin aitoa ymmärrystä oli harvassa, eikä sitä arvostettu silloinkaan.

Aikaisemminkin tietoa annostelivat papit, noitatohtorit ja vallasta juopuneet kylänvanhimmat. Ihmiset, joille me hölmöt annoimme luvan ymmärtää ja tulkita elämää puolestamme.

Suunnilleen sadan vuoden välein joku koki ilmestyksen ja yritti

jakaa sen muille. Yhteiskunta kiitti ja karkotti hänet, telkesi lukkojen taakse tai poltti roviolla.

Ketkä kannattivat Buddhaa silloin, kun hän oli maisemissa? Kurjat kodittomat palvelijat, jotka toivoivat joskus ymmärtävänsä, mistä helvetistä se leppoisa pulska mies puhui.

Entä Jeesus? Kuka oli hänen puolellaan? Tusina jätkiä ja pari entistä huoraa?

Sekä Sokrates että Robert Johnson saivat ponnisteluistaan saman palkinnon: viimeisen ryypyn maljasta.

Ei, ystäväiseni. Sinulla on parasta olla myytävänä jotain muuta kuin totuutta.

Jotain hyödyllistä.

Kuten sota, veroja, hallintoa, tylsää yhdentekevää työtä, Wall Streetin pörssiennusteita, seksuaalista turhautumista, kärsimystä, turhaa toivoa, sairautta, aseita, huumeita, bensaa, maataloutta, pelkoa, viinaa, myrkyä, vihaa. Anna meille joku, jota voimme syyttää. Syntipukki. Täytä hengellisen rappion tyhjiö uskonnolla.

Me ostamme mitä tahansa, kaiken. Puhu meille alentuvasti kuin lapsille, jotta me ymmärrämme. Täällä riehuu pandemia ja sen nimi on tyhmyys.

Me seuraamme sinua minne tahansa.

Vanhemmat, opettajat, papit, lääkärit, poliitikot, filosofit, runoilijat, taiteilijat, jumalat, Kaikkivaltias Jumala, Pyhä Henki, ovatko teidän velvoitteenne pienentyneet niin kovasti?

Poikasenne ovat nälkäisiä ja tarvitsevat nisää, mutta teillä on jotain parempaa tekemistä. Mitä?

Joulukuun lapset ovat orpoja.

Talvi on ankara, eikä ymmärrykselle anneta arvoa.

Esipuhe

Pelottava hiljaisuus.

Mies makasi huovan alla auton takapenkin jalkatilassa.

Kukaan ei puhunut. Radio ei ollut päällä. Kuului vain moottorin laiska humina, mies oli yksin ajatustensa kanssa. Ja voi veljet, hän ei pitänyt siitä.

Miehen kaksi apuria oli salakuljettamassa häntä sotilaiden vartioiman tarkastuspisteen läpi Soweton mustalle kaupunkialueelle. ”Natiivien levottomuudet”, kuten hallinto niitä kutsui, roihahtivat aina muutaman vuoden välein, mutta viime aikoina niitä oli alkanut esiintyä yhä useammin, ja nyt ne olivat jatkuvia.

Poliisista oli tullut vähemmän luotettava, mikä oli ymmärrettävää. Viranomaisilla oli ristiriitaiset tunteet omien perheenjäsentensä ja naapuriensa hakkaamisesta mielenosoituksissa ja selänpääntämisestä silloin, kun heidän tuttunsa joutuivat kidutetuiksi ja toisinaan murhatuiksi vankilassa.

Hallinto ei voinut enää luottaa poliisiin, joten se laittoi sotilasjoukot ottamaan tilanteen hallintaansa. Jokaiselle tarkastuspisteelle ympäri massiivista gettoa asetettiin sotilaspartio. Niiden tarkoituksena ei ollut suojella asukkaita, vaan sulkea heidät sisään, jotta teurastaminen olisi helpompaa sitten, kun siihen saataisiin lupa. Jännitteet olivat

äärimmillään. Tämä jos mikä oli väärä hetki olla vääränvärisenä väärässä paikassa. Siksi mies oli huovan alla.

Soweton kaupunkialue oli uskomattoman suuri eikä siellä ollut sähköä, joten polttoaineiden ja hiilen paksu savu leijaili pysyvästi puolentoista metrin korkeudessa. Se lisäsi salaperäisyyden ja vaaran tuntoa. Tuntui kuin kävelisi Dostojevskin suunnittelemassa *Hämärän rajamailla* -tv-ohjelman aiheita mukailevassa Disneyland-laitteessa. Tai sitten se oli jonkin *Star Trek* -jakson kohtausta, jossa alus laskeutuu vierasplaneetalle ja joku miehistön jäsenistä tekee kohtalokkaan virheen ja näyttäytyy alkuasukkaille väärässä univormussa. Miehen tapauksessa väärä univormu oli hänen valkoinen ihonsa, *dig*?

Jokaisessa maassa haisee erilaiselta. Etelä-Afrikassa makean jakerandan, ruo'ón ja banaanipuiden tuoksua leikkaa toisinaan kitkerä palaneen kumin ja ihmislihan haju. Pettureina pidettyjä teloitetaan ahtamalla heidät bensassa uitettujen autonrenkaiden sisään ja sytyttämällä renkaat tuleen.

Sitä kutsuttiin termillä *necklacing*, kaulaketjuttaminen.

Huumaavaan kauniiden ja sietämättömän vastenmielisten hajuyhdistelmien seassa saattoi aistia vallankumouksen. Mies tarttui tuohon aistimukseen ja rakastui siihen päätä pahkaa.

Lopputaistelu oli tulossa ja asioihin saataisiin lopulta ratkaisu. Miehellä oli areenan paras katsomopaikka.

Hän oli matkalla erittäin salaiseen ja erittäin laittomaan tapaamiseen Etelä-Afrikan vallankumouksellisten väkivaltaisimpana pidetyn osaston, Azanian kansan järjestön AZAPO:n, kanssa. Tarkoituksena oli oppia ymmärtämään, miten he ajattelivat, ja toivon mukaan kerätä kannatusta miehen kehittälemälle idealle vapaustaistelun voittamiseksi.

Vuoden 1984 Etelä-Afrikassa kolme mustaa miestä eivät saaneet kokoontua yhtä aikaa samaan paikkaan. Niin ikään erityisesti

Mustien (kuten heihin laissa viitattiin) oli laitonta osoittaa tukea val-lankumoukselle. Aseen kantamisesta tai veljeilystä asetta kantavan henkilön kanssa rangaistiin kuolemalla.

Mies oli aikeissa rikkoa kaikkia noita sääntöjä.

AZAPO:n jäsenet olivat etulinjassa taistelevia sotilaita, jotka olivat omiensa keskuudessa sankareita, mutta hallituksen mielestä terro-risteja.

Mies ei tiennyt, että tunnin päästä hän paitsi kritisoi heidän val-lankumousstrategiaansa, antaisi myös hyvät perustelut tappamiselle.

Miten helvetissä tuo kitaraa räpyttävä hipinretku oli joutunut sinne?

Seitsemän mahtavan vuoden ajan Bruce Springsteen ja E Street Band oli ollut rock 'n' rollin Rat Pack, ja hän oli tyytyväisenä nauttinut roolistaan deanmartinina.

Jos joku lähipiiristä edes harkitsi bileiden järjestämistä, hän oli jo paikalla järjestelemässä niitä. Se oli hänen ainoa poliittinen ideologiansa. Hän oli se hauska kaveri, hovinarri. Aina valmis hauskan-pitoon. Seksiä, viinaa, huumeita, rock 'n' rollia ja... lisää seksiä. Hei, kyyppari, vielä yksi kierros!

Paljon oli mennyt pieleen ennen kuin mies löysi itsensä tuon huo-van alta.

Ja toisaalta oli täysin loogista, että tuo newjerseyläinen rokkari otti vankilaan joutumisen ja jopa kuoleman riskin. Loogista hänen uudessa ajatusmaailmassaan. Hänestä oli tullut toinen mies.

Hän oli työskennellyt yötä päivää E Street Bandin kanssa ja oli ylpeä vaikutuksestaan maailman isoimman ja parhaimman bändin nousuun. Sitten eräänä kirkkaana (tai täysin pimeänä) oivalluksen hetkenä hän lähti bändistä löytääkseen itsensä ja ymmärtääkseen kuinka maailma toimi. Se oli nyt tai ei koskaan, hän tiesi sen. Kun on

valinnut rikkauksien tien, siltä ei ole paluuta. Rikkailla on liikaa hävittävänä. Mies valitsi seikkailun rahan sijasta.

Mikä hölmö.

Tämän pätkähullun matkan alkuvaiheessa mies teki yllättävän havainnon. Hän ymmärsi, että perusteellisella tutkimustyöllä hän pysyisi analysoimaan tilanteen ja löytämään ratkaisun lähes mihin tahansa poliittiseen ongelmaan, oli se kuinka monimutkainen tahansa. Ratkaisun toimeenpaneminen oli tietenkin täysin toinen juttu, mutta koko tutkimuksen tarkoituksena olikin vain kirjoittaa päätelmien innoittamana biisejä. Ainakin aluksi.

Mies oli aina tiennyt, että hän oli lahjakas parantelemaan taiteellisia teoksia. Oli kyse sitten sävellyksestä, sovituksesta, sanoituksen osasta, tuotannollisesta valinnasta, mistä tahansa. Vuosien ajan hän oli parannellut toisten töitä ja muuttanut huonoja hyviksi, hyviä mahdollisiksi ja mahtavia vielä mahtavammiksi.

Se ei kuitenkaan ollut pelkkää ruusuilla tanssimista.

Hänen lahjakkuutensa asioiden parantamiseksi oli sekä siunaus että kirous.

Sen hyvä puoli oli ilmiselvä.

Se oli kirous kahdesta syystä. Ensinnäkin useimmat ihmiset eivät halunneet hänen neuvojaan, riippumatta siitä, mitä hän sanoi. He halusivat ajatella, että osaisivat ratkaista pulmansa itse. Joskus he esittivät kuuntelevansa miehen neuvoja, mutta jättivät ne kuitenkin huomiotta. Se oli hankala tapa saada elantonsa, myös siksi, että siinä joutui muiden armoille. Muut ajoivat autoa, jonka kyydissä mies roikkui, ja hänen tehtävänsä oli pitää auton osat rasvattuina ja pyörät liikkeessä. Välillä piti pysähtyä, ja mies hyppäsi kyydistä tekemään korjauksia.

Mutta suurin kirous oli se, että hän ei ollut koskaan pystynyt soveltamaan tuota tärkeää taitoa omaan elämäänsä. Turhauttavat bisnekset ajoivat hänet pois Taiteen nautinnoista. Harhainen piru hänen

sisällään oli aina kehottanut miestä odottamaan sitä salaperäistä suojelijaa, joka olisi varmasti jo ilmaantunut, jos olisi ollut tulossa.

Kun mies lopulta tajusi, että tuosta parantelemisen taidosta oli hyötyä myös taiteen ulkopuolella tosielämässä, se oli ensin melkoinen järkytys. Hän oli aina pitänyt itseään vähän tomppelina, joka oli juuri ja juuri läpäissyt high schoolin. Lisäksi hänen normaali mielentilansa silloin, kun hän ei tehnyt mitään erityistä, oli kaoottinen yhdistelmä turhautuneisuutta, kärsimättömyyttä, itseinhoa ja taiteellisia tai filosofisia pulmia.

Siksi taiteilijoista tulee taiteilijoita, eikö niin? Jotta kaaokseen saadaan järjestystä? Irrationaalisesta rationaalista? Mahdottomiin kysymyksiin vastauksia? Suojaa mieltä riivaavilta ristiriitaisilta pyörremyrskyiltä? Vai onko se kaikki vain kostoja? Parempi olla ajattelemta, hän ajatteli. Ajatusketju johtaisi vain täydelliseen emotionaalisen itseriittoisuuden tilaan.

Mutta tämä uusi tietoisuus siitä, että hän voisi hyödyntää taitoaan koko maailmaa koskevissa suurissa ongelmissa, opetti miehelle, että hänen kohtalonsa, ainakin ennustettavassa tulevaisuudessa, oli tulla poliittiseksi rockartistiksi.

Mutta ei sillä tavalla, jolla Jackson Browne, Bonnie Raitt, Graham Nash ja John Hall olivat poliittisia. He olivat etulinjassa taistelevia sankareita. Miestä kiinnosti, ainakin ensin, journalismi. Taiteen ja journalismin yhdistäminen samaan tapaan kuin Bob Dylan teki folk-artistina. Mies olisi ensimmäinen, joka tekisi taidetta yksinomaan poliittisista ongelmista niin, että jokainen kappale nivoutuisi albumin laajempaan teemaan. Kukaan ei ollut aiemmin tehnyt niin, ainakaan jatkuvasti.

Miksei?

No, ensinnäkin muut olivat liian älykkäitä. He tiesivät, että heidän uransa päättyisi siihen. Mutta mies ei välittänyt. Itsensä löytämisen

keskellä ura oli viimeinen asia, jota hän ajatteli. Tämä sokea naivismi paljastui itseään toteuttavaksi ennusteeksi.

Mies oli kiinnostunut vain oppimisen tarjoamista seikkailuista. Hänen elämänsä oli alkanut uudelleen, ja hän oli ryhtynyt etsijäksi. Hän etsi totuutta, jota levittää, ja valheita, joita paljastaa. Hän korvautti kaiken sen, minkä oli heittänyt hukkaan kouluaikoinaan. Kenties hän siinä samalla löytäisi itsensä.

Siirryttyään soolouralle mies oli hahmotellut viisi teemaa, poliittista ongelmaa, joista jokaista hän käsittelisi omalla albumillaan.

Mutta asiat mutkistuivat, kun hän yhdisti luovan intohimonsa ja käytännön taustatyön ja ryhtyi itse ottamaan selvää niistä asioista, joista kappaleet kertoisivat.

Etelä-Afrikka oli paras esimerkki.

Miehen loppuelämän mittaiset haasteet kiteytyivät tuohon hetkeen auton takapenkin jalkatilassa.

Auto hidasti vauhtiaan hetkeksi mutta kiihdytti sitten. Oliko heidät päästetty tarkastuspisteen portista läpi? Tämä oli toinen miehen kolmannen sooloalbumin taustatyötä varten tekemä tutkimusmatka Etelä-Afrikkaan.

Miehen olisi pitänyt pelätä sen huovan alla, mutta hän ei pelännyt. Kaikki pelko oli kaikonnut hänestä.

Hän oli ymmärtänyt sen jo pitkällä lennolla New Yorkista. Mies ei ollut koskaan nauttinut lentämisestä. Hän oli aina säikähtänyt pienetkin turbulenssia. Mutta yhtäkkiä hän tajusi, ettei pelkoa enää ollut.

Mies ei pelännyt, koska hän ymmärsi mokanneensa. Hän oli työskennellyt koko elämänsä mahdottoman unelmansa eteen, tullakseen rocktähdiksi. Ja juuri kun hän oli viimein tulossa sellaiseksi, hän oli kääntänyt selkensä.

Tuosta hetkestä lähtien mies oli leikitellyt itsetuhoisilla ajatuksilla. Hän ei enää pelännyt kuolemaa, ja se teki hänestä vahvemman. Hän

saattoi matkustaa paikkoihin tarkkailemaan välittämättä pätäkääkään omasta turvallisuudestaan.

Mies oli menettänyt bändinsä, parhaan ystävänsä, uransa ja eläntonsa, kaiken. Miksi? Jotta hän voisi tavoitella jotain abstraktia ideaa oman olemassaolonsa perusteeksi?

Hän ei edelleenkään ollut varma edes siitä, halusiko hän olla keulahahmo, joka hän soolouralla väistämättä olisi. Se onnistui häneltä kylä luonnostaan, mutta hän ei tarvinnut sitä. Kaikki mahtavat keulahahmot tarvitsivat spottivaloa. Ihailua, hyväksyntää ja rohkeisuutta. Ilman niitä jotain puuttui heidän sisältään.

Mies tarvitsi kyllä joitain noista asioista, mutta ei niin paljon eikä sillä perinteisellä tavalla. Kun hän oli nuori ja kuvitteli kuuluvansa suosikkibändeihinsä, hän ei koskaan ollut niiden nokkamies. Hän oli Beatlesin George, Stonesin Keith, Kinksin Dave, Yardbirdsien Jeff ja Who'n Pete.

Hän nautti ihmisten katselemisesta, siitä, että sai istua katukahvilassa ja vain olla. Tunnetun keulahahmon elämä ei voisi olla sellaista. Ihmisjoukko ympäröisi hänet joka paikassa, aina. Et voi tarkkailla, jos sinua tarkkaillaan jatkuvasti. Tämä ajatus herätti mieheissä klaustrofobiaa.

Ja siinä hän kuitenkin oli, nokkamies, huovan alla takapenkin jalkatilassa. Se oli omituinen tilanne. Ja silti yllättävän vapauttava. Hänen mielensä oli epätavallisen kirkas. Hänestä tuntui, että hän oli viimein löytänyt sen, mitä oli syntynyt tekemään.

Ja niin, kuten kreikkalaisten myyttien sankarit, hänkin kieltäytyi näkemästä vääjäämättömästi lähestyvää traagista loppua ja lähti matkalleen. Se oli hänen Odysseiansa, hänen kohtalonsa, ja hän oli päättänyt täyttää sen tyynesti, määrätietoisesti ja pelottomasti.

Auto pysähtyi.

Missä he olivat? Kaikki talot näyttivät samanlaisilta. Kahdeksan AZAPO:n johtajaa, viidakkoveitset vöilläään, odotti miestä sisällä.

Mies katsoi paksun usvan läpi ylös, josta kristallinkirkas Afrikan taivas katsoi takaisin tuhoon tuomittua kaupunkia. Täältäkö elämä alkoi? Vai täälläkö kaikki päättyy?

Maailman alkuperäinen isänmaa kuiskutteli hänen korvaansa.

Kohtalo odottaa!

Mies hymyili kumppaneilleen ja nosti hiukan olkiaan rauhoittaakseen heitä.

Sitten hän käveli sisään...

Luku 1

Ilmestys

(1950–1960-luvut)

Jos ryhdyt tekemään jotain, tee se kunnolla.

– William Van Zandt:n neuvo laiskalle
vanhimmalle pojalleen

Koin ensimmäisen suuren ilmestykseni kymmenkesäisenä vuonna 1961 makuuhuoneessani osoitteessa 263 Wilson Avenue, New Monmouth, Middletown, New Jersey. Olin kuuntelemassa 55. kertaa putkeen Curtis Leen ”Pretty Little Angel Eyesia”.

Sellaista se oli siihen aikaan.

Radiossa soinnut kappale pysäytti nuoren miehen elämän ja käynnisti sen uudelleen. Hänestä tuli yhtäkkiä täydellinen. Oikea kappale teki 1960-luvun nuoresta kokonaisen, se suorastaan pelasti hänet.

Minulla ei ollut muuta vaihtoehtoa kuin hankkia tuo mahtava levy. Se tarkoitti sitä, että minun täytyi pyytää äidiltäni kyyti kaupunkiin

ja astua pyhimmästä pyhimpään, jokaisen teini-ikäisen kirkkoon, synagogaan tai temppeliin, jota myös levykaupaksi kutsutaan.

Minun kauppani sijaitsi Red Bankissa ja oli nimeltään Jack's. Levyjä myyvä Record Shoppe oli kadun yhdellä puolella ja sitä vastapäätä toimi soittimia ja tarvikkeita myyvä Music Shoppe. Kirjoitusasunsa perusteella Jack oli hypännyt britti-invaasion mukaan hyvissä ajoin.

Sieltä ostin ensimmäisen kitarani. Hämmästyttävää kyllä, kauppa on vieläkin olemassa.

Record Shoppe oli upeasti rakennettu palvonnan keskus, koristeellinen ja yhtä kaunis kuin jokin eurooppalainen katedraali. Selasin laatikoita läpi löytääkseni levyn, joka oli soinut radiossa. Kun löysin sen, kiiruhdin kassalle ja annoin myyjälle kovalla työllä ansaitsemani 79 senttiä. Sen jälkeen kuuntelin levyä kotona uudelleen ja uudelleen, kunnes siitä tuli fyysinen osa minua.

Me olimme toisen aallon rock 'n' roll -lapsia eli vasta toinen sukupolvi, joka saattoi soittaa levyjä oman makuuhuoneensa yksityisytyksessä. RCA kehitti 45 kierrosta minuutissa pyörivän singlelevyn vuonna 1949 vastaiskuna Columbian edellisvuonna lanseeraamalle suuremmalle lp-levylle, joka pyöri neulan ympäri $33\frac{1}{3}$ kierrosta minuutissa. Pian markkinoille ilmestyi liikuteltavia soittimia. Siihen asti levysoitin oli sijainnut perheen olohuoneessa siinä samassa huonekalussa, joka kannatteli televisiota ja radiota.

Ilman tuota siirreltävää laitetta rock 'n' roll ei olisi koskaan ehkä syntynytkään.

Jos levysoitin oli olohuoneessa, nuoret tarvitsivat vanhemmiltaan luvan tai vähintään jonkinlaisen hyväksynnän sille, että saisivat kuunnella olohuoneessa haluamaansa musiikkia. Ilman kannettavaa soitinta rock 'n' rollin ensimmäisen sukupolven lapset eivät olisi voineet salakuljettaa Little Richardia, Bo Diddleyä ja Jerry Lee Lewisia omiin huoneisiinsa.

Vanhempi sukupolvi näki nuo 1950-luvun pioneerit samaan aikaan sekä merkillisinä uusina erikoisuuksina että uhkina. Muusikot saattoivat olla heistä huvittavia lavatemppejensa, näyttävien ulkoisten olemustensa ja, vanhempien silmissä, lahjattomuutensa takia. Mutta samalla he olivat arveluttavia, koska heidän esittämänsä musiikki oli selvästi kytköksissä mustaan kulttuuriin. Mikä vaikutus heillä olisi-kaan nuoriin, joilla oli muutenkin liikaa luppoaikaa?

Rockin eteneminen olisi voinut pysähtyä jo tähän!

Mutta se pääsi livahtamaan nuorten makuuhuoneisiin. En usko, että puhun vain omasta puolestani, kun sanon, että 1960-luvun nuori ei ainoastaan kuunnellut levyjä. Hän tunsu ne. Ääniaallot lävistivät ja kulkivat vartalon lävitse. Hämmästyttävällä tarkkuudella muovinkappaleen pintaan kaiverrettujen uurteiden läpi kulkeva neula ja siitä syntyvä ääni tarjosi jollakin selittämättömällä tavalla fyysisemmän yhteyden kuulijaan kuin nykyaikainen digitaalinen musiikki.

Satuin olemaan Lontoossa, kun silloinen levymerkkini EMI järjesti pienen tilaisuuden *Sgt. Pepperin* 20-vuotisjuhlan kunniaksi. Yhtiö kutsui joitain artistejaan Abbey Roadille kuuntelemaan alkuperäisiä analogisia neliraitanauhoja äänityksistä. En ole koskaan sen jälkeen kuullut mitään vastaavaa. Vielä kaksi päivää sen jälkeen tuntui kuin olisin ollut pilvessä. Ja olin vesiselvä.

Tutkimusten mukaan musiikista voi olla paljon hyötyä, kun yrittään luoda yhteyttä autistisiin lapsiin. Samaa yhteyttä ei saada digitaalisen musiikin avulla.

Muistan lukeneeni jostain, että levyn kulumiseen vaaditaan 200 soittokertaa. Korkeat äänet katoavat ensimmäisenä. Teknologiasta ei ole vastusta teini-ikäisen intohimolle ja sinnikkyydelle.

Minä ylitin tuon rajan monta kertaa. Jouduin ostamaan uudet kopiot ainakin Isley Brothersin "Twist and Shoutista", Four Seasonsin "Sherryssä" ja Gene Chandlerin "Duke of Earlista".

Kerran olin huoneessani ja juuri alkanut kuunnella ”Pretty Little Angel Eyesia”. En muista, mitä olin syönyt aamiaiseksi, mutta muistan täysin kirkkaasti, että kun katselin tuona hetkenä ulos ikkunasta, huomasin naapurini Louie Baronin ja tunsin sisälläni valtavan haltioitumisen ryöpyn. Musiikki vapautti endorfiineja kehooni täysin uudella ja odottamattomalla tavalla.

Halusin juosta ulos, halata Louisia ja kertoa, että olin hänen ystävänsä. Tunsin, että ystävyys on kaikki kaikessa. Ja että rakkaus ja musiikki voivat pelastaa maailman. Näin täydellisen kirkkaasti koko ihmiskunnan tulevaisuuden äärimmäisen kauniina.

Se oli minun ensimmäinen ilmestykseni.

En tietenkään tehnyt niin, vaikka mieleni teki. Hurmioni ei tehnyt minusta täydellistä typerystä. Miehet eivät halailleet toisiaan tuohon aikaan.

Olin aina hiukan hitaampi kuin useimmat muut nuoret, joten tapaus ei heti herättänyt minussa samanlaista uteliaisuutta kuin monissa muissa. Kuka tuota musiikkia teki? Miten sitä tehtiin? Voisinko minä tehdä sitä? Nämä kysymykset tulivat vasta pari vuotta myöhemmin. Mutta pian musiikki syrjäyttäisi uskonnollisen intoni.

Mainitsinko jo, että olin erittäin uskonnollinen lapsi? Kävin säännöllisesti pyhäkoulussa, otin vastaan Jeesuksen henkilökohtaisena vapahtajanani, ja minut kastettiin 9- tai 10-vuotiaana. Protestanteilla oli tapana tehdä niin. Katoliset kastettiin heti syntymän jälkeen, he pelasivat varman päälle.

Olin äärimmäisen omistautunut uskonnolle muutaman vuoden ajan.

Aamunkoiton messu pääsiäisenä oli suurin testi. Täytyi herätä neljältä aamulla, jos aikoi ehtiä kukkulan laella sijaitsevaan Highlandsin kirkkoon kuudeksi. En muista, että vanhempani olisivat osallistuneet messuun. Mukana olivat vain kirkon vanhimmat ja muutama